

Medgyessy Péter múltja (2. rész)

SAJTÓVISSZHANG

Political Capital

2002-06-25 15:20

A Magyar Nemzetben megjelent cikk szerint Medgyessy Péter 1961-től a rendőrség állományában volt, titkos ügynökként tevékenykedett, 1978-ban főhadnaggyá, a Belügyminisztérium III/II főcsoportfőnökségének kiemelt főoperatív beosztottjává nevezték ki. Ennek alátámasztására a belügyminiszter 1978-as kinevezési parancsát is közli a napilap. Lamperth Mónika belügyminiszter ez ügyben vizsgálatot rendelt el. Ennek során áttekintik a titkos iratok kezelésével, irattározásával és a hozzáférhetőségével összefüggő kérdéseket is. Leszögezték azt is, hogy a jelenlegi adatok alapján Medgyessy Péternek nincs semmilyen dossziéja a Belügyminisztérium irattárában. Medgyessy Péter miniszterelnök az Országgyűlés ülésén bejelentette, hogy öt éven keresztül kémelhárító tiszt volt. Medgyessy azt mondta, hogy tevékenysége kizárólag Magyarország IMF-csatlakozás előkészítésével volt kapcsolatos. Az volt a feladata, hogy megakadályozza, hogy külföldi titkosszolgálatok meggátolják Magyarország csatlakozását a Nemzetközi Valutaalaphoz. A miniszterelnök állítja, hogy az IMF csatlakozás után beszüntette kémelhárító tevékenységét.

Összefoglalás

Medgyessy Pétert támogató érvek:

- ha Medgyessy Péternek felelnie kell bizonyos kérdésekre, akkor Orbán Viktorral bezárólag, az előző kormány minden vizsgálattal illetett személyiségének felelnie kell az igazságszolgáltatás kérdéseire, kettős mérce nem létezik
- a Medgyessy Péter által benyújtandó törvénymódosítás célja, hogy többé senki se manipulálhasson a volt titkosszolgálatok irataival, azok ne lehessenek kisztíli politikai zsarolás eszközei
- a szabad világ is figyelemmel kísérte és elismerte az önállósodás irányába mutató magyar törekvéseket, ennek részese volt a jelenlegi magyar miniszterelnök is, aki igazat mondott (mondhatott) az IMF-tárgyalások során játszott szerepéről
- Magyarországnak általában ennél az ügynél jelentősebb dolgokkal kell törődnie

Medgyessy Pétert kritizáló érvek:

- a leleplezés után Medgyessynek azonnal le kellett volna mondania, törvény nem kötelezheti erre, de demokratikus köztársaságban ez az erkölcsi minimum
- nem valószínű, hogy a magyar államapparátus lényeges dolgot eltitkolhatott volna a KGB elől
- ha Medgyessy nem mond le, akkor a mindent szabad, amit törvény nem tilt, gyűlöletes alapelve betagolódik az új kormány filozófiájába is
- nem is akadályozta a KGB Magyarországot az IMF-kapcsolat kiépítésében, tárgyalások sikerében az orosz felderítés is érdekelt volt, hiszen Moszkva ekkor éppen Magyarországon keresztül juthatott olcsó hitelhez
- hogy nem a besúgó a fő bűnösök, hanem a megbízók
- ahhoz, hogy valaki szigorúan titkos tiszt legyen, azt ki kellett érdemelni, s csak hosszú évek után, ha megfelelő módon szolgált, nevezték ki
- az IMF-tárgyalások végig angol nyelven folytak: nehéz elképzelni egy olyan kémelhárítót, aki a PM-ből – mindössze francia és román nyelvtudására hagyatkozva – képes kezében tartani a szálat, tehát Medgyessy nem lehetett 'csak egy egyszerű' kémelhárító
- nem igaz, hogy a III/II-es elhárító tiszt nem foglalkozott a belső 'reakcióval', felderítése valóban nem erre irányult, de egy a rendszerrel szemben álló személy az ő célterületén is potenciális veszélyforrás volt, tehát ezt is fel kellett derítenie
- az SZT-tisztnak az volt a dolga, hogy megroppantsa a gyengék gerincét, és spiclit csináljon belőlük, a miniszterelnök nem ügynök, rosszabb: olyan ember, akinek ügynököket kellett előállítania

Medgyessy Péter kijelentésével kapcsolatban, hogy „**Moszkva és a KGB nem avatkozott bele a tárgyalási folyamatba.** Mint mondta: 'visszafoготtak, óvatosak voltunk e kérdésben, figyelemmel kísértük a folyamatot, de **nem akadályoztuk Magyarországot az IMF-kapcsolat kiépítésében.** Már csak azért sem, mert mint mindig megbíztak Kádárban, aki számukra garancia volt, vele megbeszélték az ügyet. **Nem tartja valószínűnek azt sem, hogy a magyar államapparátus lényeges dolgot eltitkolhatott volna előlük.** Bobkov megjegyzi, hogy Medgyessy aligha lehetett kapcsolatban közvetlenül velük, hiszen a KGB nem magyar állampolgárokkal, hanem a magyar biztonsági szolgálattal tartotta közvetlenül a kapcsolatot”.

Jolanta Darczezska, a varsói Keleti Kutatások Intézetének e témával foglalkozó kutatója (u.o.) „érdekesnek, de gyengének és megmosolyogtatónak tartja Medgyessy érvelését. Mint aláhúzza: ha térségünk szolgálatai el is titkolhattak esetleg egyet s mást a 'nagy testvér' elől, az nem lehetett olyan lényeges kérdés, mint például a magyar IMF-tárgyalások voltak. Összességében ugyanis a rendszer nem így működött: a magyar s a lengyel hatalom is kiszolgált Moszkvát. Megjegyzi azt is, **hogy e tárgyalások sikerében az orosz felderítés is érdekelt volt, hiszen Moszkva ekkor éppen Magyarországon keresztül juthatott olcsó hitelhez.** A mai orosz biztonsági szolgálatok térségbeli aktivizálódása is felmerül a Medgyessy-ügy kapcsán”.

Szász István szerint (A jog hatalma **Népszava**, 2002. június 22.) „az MDF és annak elnöke, Dávid Ibolya helyes úton, a jog útján jár akkor, amikor jelezte: pártja indítványt fog benyújtani a Háznak arra nézve, hogy alakuljék parlamenti vizsgálóbizottság, amely a 'Medgyessy-ügy' minden részletét kívánja kivizsgálni. A köztársaság jogtisztelő állampolgárait, négy éven keresztül rendre sértette meg a Fidesz-vezette többség (s bizony, ehhez ott szekundált az MDF is!) – egyszóval a kormánytöbbség négy éven át megakadályozta, hogy ellenzéki kezdeményezésre akár egyetlen vizsgálóbizottság felálljon. Most elégedettségünknek adunk hangot, hogy az MSZP parlamenti frakciója már is nyilatkozott: amennyiben az MDF a Házsabálynak és egyéb törvényi előírásoknak megfelelő módon, betérjeszti indítványát azt meg fogják szavazni. A szabad demokraták szintén jelezték, hogy amint megismerik az MDF kezdeményezését, s azt jogszerűnek találják, akkor ők is megszavazzák. (...) Ha jogosnak ismerjük el az MDF kezdeményezését, hogy vizsgálódjék a parlament Medgyessy Péter ügyében, akkor többszörösen jogosnak tekintjük – és a Házban egy nap kétszer leszavazott legfőbb ügyésztől is elvárjuk –, hogy az illetékesek minden rendelkezésére álló törvényes eszközzel, indítsák meg, illetve gyorsítsák fel az elmúlt négy év országos botrányt képező ügyeiben is a vizsgálatot. A jog hatalma, mindenkire egyaránt kiterjed. **Ha Medgyessy Péternek felelnie kell bizonyos kérdésekre, akkor Orbán Viktorral bezárólag, az előző kormány minden vizsgálattal illetett személyiségének felelnie kell az igazságszolgáltatás kérdéseire. Kettős mérce nem létezik.** A jog hatalma épp azt jelenti, hogy nem ismer különbségtételt, mindenkire egyaránt vonatkozik”.

Torkos Matild szerint (Agyó, főhadnagy úr!, **Magyar Nemzet**, 2002. június 24.) „a gyalázat elkenésére a 'terítsük ki a lapokat' receptet javallják a baloldali pártok. Nyilvánosságra hoznák a III/III-as főcsoportfőnökségnek besúgó 'honfitársaink' listáját, vagyis kiborítanák a szennyes egy részét. Csakhogy mindenki pontosan tudja, hogy **nem a besúgók a fő bűnösök, hanem a megbízók.** Igaz, a besúgók egy része meggyőződésből, önként jelentett a titkosrendőrségnek. Mások azonban a megfélemlítés hatására, talán családjaik életét mentve kényszerültek ebbe a megvetendő szerepbe. Ezért a koncként a társadalom elé vetett egykori besúgók élettörténetét fel kell dolgozni s lehetőséget kell adni arra, hogy mindegyik besúgásra kényszerített polgár elmondhassa: miként gyűrte maga alá az elnyomó rendszer gépezete. S egyenként nevezzük meg minden egykori besúgó tartótisztjét, beszerzőjét is. Lássunk hát tisztán végre-valahára!

A baloldal által javasolt megoldással D-209 korábbi szerepét a titkosrendőrség kötelékében sem kisebbiteni, sem tisztázni nem lehet. D-209-ről egyelőre nem tudjuk, hogy miket jelentett és kinek. Azt azonban már tudjuk, hogy nem a Magyar Népköztársaság operatív elhárítótisztje volt, mert ha az lett volna, akkor a botrány kirobbanását követően a Nemzetbiztonsági Hivatalt irányító politikai államtitkár és a belügyminiszter nem tett volna egybehangzó hivatalos nyilatkozatot közzé arról, hogy nem találtak Medgyessy Péter elhárítótisztire vonatkozó dokumentumot az irattáraikban. Elég nehéz ugyanis elhinni azt, hogy az ország államtitkainak birtokosai úgy járnak-kelnek ma a világban, hogy a magyar titkosszolgálatok nem tudják, kik is ők valójában”.

Csáky András, az MDF választmányának elnöke: (In: MDF: nemzeti érdek a tisztánlátás, Népszabadság, 2002. június 24.) „nyilvánvalóvá vált számukra, hogy **ahhoz, hogy valaki szigorúan titkos tiszt legyen, azt ki kellett érdemelni, s csak hosszú évek után, ha megfelelő módon szolgált, nevezték ki.** (...) Medgyessy Péternek le kellene mondania miniszterelnöki tisztégéről”.

Medgyessy Péter a Naplónak adott interjújában elmondta (In: Medgyessy belátta hibáját, Népszabadság, 2002. június 24.) „belátom, hibáztam, hogy nem beszéltem a múltamról. A kormányfő vasárnap több fórumon is elismerte: helyes lett volna, ha már korábban nyilvánosságra hozza, hogy kémelhárító volt, annál is inkább, mert amit tett, titok, de nem bűn. A miniszterelnök szerint a Fidesz áll az ügy kihozbantása mögött”.

A Magyar Gallup Intézet (u.o.) „által megkérdezettek többsége, **58 százaléka szerint Medgyessy Péter kormányfőnek nem kell benyújtania lemondását, mert szigorúan titkos tisztként a Belügyminisztérium alkalmazásában volt. A miniszterelnök távozását 27 százalék látta szükségesnek, 13 százalék pedig nem tudott vagy nem akart véleményt nyilvánítani a június 19-én délutántól 20-án estig végzett kutatás kérdésére**”.

Glant Tibor szerint (Igazit mondhatott, Magyar Hírlap, 2002. június 25.) „a Kádár-rendszerrel kapcsolatos történetek és mítoszok világában visszatérő elem a magyar külügyi önállóság kialakítása a hetvenes években. A jelenleg kutatható anyagok nem adnak egyértelmű választ arra a kérdésre, hogy volt-e a Szovjetuniótól legalább részben független magyar külpolitika, de az amerikai-magyar kapcsolatok rövid áttekintése több érdekes adalékkal is szolgál. A két ország kapcsolatában az igazi áttörést nem a diplomáciai kapcsolatok felélesztése és magasabb szintre emelése hozta meg (1966), hanem a Nixon-kormány új kelet-európai politikája. Az 1969 januárjában beiktatott elnök a 'divide et impera' politikáját ugyanis nemcsak a szovjet–kínai, hanem a szovjet–kelet-európai viszonylatban is bevezette. **1970-ben a kongresszusban elmondott beszédében egyértelműen kijelentette, hogy a keleti blokkot nem monolitiként kezelik majd, hanem az együttműködésre hajlandó országokat fogják előnyben részesíteni.** (...) folytak az IMF-fel az első tárgyalások Magyarország esetleges csatlakozásáról, és Fekete János 1999-ben megjelent memoárjából tudjuk, hogy az ügy aláírásra kész volt, amikor Moszkva behúzta a kéziféket. Ezen a ponton a Nyugat felé nyitás megrekedhetett volna, de nem ez történt. (...) 1978 januárjában az amerikaiak vissza is adták a koronaékszereket, márciusban pedig a két ország MFN-alapú kereskedelmi szerződést kötött egymással”.

Glant szerint „Philip Kaiser, Carter budapesti nagykövete számos interjújában elmondta, és memoárjában is megírta, hogy **Washington célja az volt, hogy önálló, Moszkvától független lépésekre bátorítsa a magyar külügyet.** Magyar külügyi körökben pedig arról szól a (soha hivatalosan meg nem erősített) fáma, hogy a szovjet külügyi vezetés többször is felszólította Marjai József moszkvai magyar nagykövetet, kérdezze meg Budapestet, valóban kötöttünk-e MFN-alapú, kétoldalú kereskedelmi szerződést. Medgyessy Péter állítása szerint ekkor már folyamatban voltak az újabb IMF-tárgyalások, melyeket 1982-ben zártak le. Erős szovjet rosszallás mellett aligha meglepő, hogy magyar részről nem kívánták megosztani az információkat a 'nagy testvérrel'. **Ha a jelenlegi magyar miniszterelnök ezen dolgozott, akkor valóban az ország érdekében tevékenykedett.** F. Stephen Larrabee, a Carter-kormány egyik nemzetbiztonsági tanácsadója az International Security című folyóirat 1981–82. téli számában egy hosszabb tanulmányt közölt az akkori kelet-európai helyzetről, melyben a térség stabilitásának megingását elemezte, és felhívta a figyelmet, hogy a lengyel válság során elmaradt szovjet beavatkozás arra utal, hogy a nyolcvanas években nagy változások történhetnek majd a szovjet blokkon belül. Larrabee is utal a Nyugat felé nyitó magyar gazdasági külpolitikára, s ez egyértelműen mutatja, hogy **a szabad világ is figyelemmel kísérte és elismerte az önállósodás irányába mutató magyar törekvéseket. Ennek részese volt a jelenlegi magyar miniszterelnök is, aki véleményem szerint igazat mondott (mondhatott) az IMF-tárgyalások során játszott szerepéről**”.

A Magyar Hírlap álláspontja szerint (Nicsak, ki beszél!, Magyar Hírlap, 2002. június 25.) „van abban ugyanis valami mélyen elszomorító, egyszersmind nevetséges, ha Medgyessy eltitkolt

kémelhárítói szerepe miatt a Fidesz elnöke, Pokorni Zoltán siratja el Magyarország erkölcsi tartását, mércéjét, ahogyan tegnap az egyik tévécsatornán tette. Pokorni neve ugyan nem szerepelt a Fidesz gazdasági botrányosorozatában. Nem volt alapító atyja, felügyelőbizottsági tagja, alvállalkozója, pályáztatás nélküli nyertese semelyik Fidesz-közi 'bulinak', fantomizált cégnek, strómannal fölvasároltatott földnek, milliárdos állami megrendelésnek. Éppen csak tudott róluk. **Tudnia kellett mint pártvezetőnek, aki ha azt állítja, hogy minderről mit sem sejtett, akkor vagy nem mond igazat, vagy rég le kellett volna mondania.** Tudnia kellett róla mint bármely állampolgárnak, aki újságot olvas, tévét néz, tájékozódik. Ebben az országban szinte mindenkinek joga és oka van a Medgyessy-ügy kapcsán féltetni az ország jó hírnevét, az erkölcsi normákat, az európai uniós csatlakozást, kivéve őket. Azt a pártot, amelynek négyéves kormányzati regnálása, úgy látszott, választ ad a Pokorni által most fölített kérdésre: mindent meg lehet-e csinálni, vagy sem? Amíg hatalmon voltak, úgy tetszett, meg lehet. **Az erkölcsi zuhanás, amiről Pokorni beszélt, nem a D-209-es akta fölbukkanásával kezdődött, hanem minimum Simicskával, Schlechtel, Orbánék megfigyelési ügyével.** Ettől a Medgyessy-ügy s a mögötte lapuló bevallatlan múlt súlya egy jottányival sem változik. Sőt. De a vele való szembenézést, a következtetések levonását nem segíti, inkább gátolja, ha a bírák szerepében másfajta gyanúsítottak és védőik tűnnek fel”.

A **The Wall Street Journal** című amerikai napilap beszámolót közölt a Medgyessy-ügyről (In: Pokorni-Mádl-tárgyalás, **Magyar Hírlap**, 2002. június 25.). „Az újság szerint az eset 'Magyarországon kívül ugyan kevés figyelmet keltett, de a múlt héten rövid ideig fennállt annak az esélye, hogy az egyik NATO-szövetséges és jövőbeli EU-tag megszabadul miniszterelnökétől, miután kiderült, hogy a kommunisták alatt a kémelhárításnak dolgozott'. A lap úgy véli, hogy Medgyessy Péter kihúzta a tüskét azzal, hogy elmondta: annak a csoportnak volt a tagja, amely 1982-ben Magyarország IMF-csatlakozásáról – Szovjetunió által tevékenyen ellenzett lépésről – tárgyalt titokban. 'Végül is az epizód viharának látszott egy pohár vízben' – írja az amerikai lap, de utána kételyét fogalmazza meg azt illetően, hogy vissza lehet-e térni a 'szokványos üzletmenethez'. A cikkben utalnak a Magyar Nemzet által közölt második dokumentumra is, amely szerint Medgyessy más pénzügyminisztériumi tisztségviselőkről is jelentést tett, valamint arra, hogy a miniszterelnök tagadta ezt az állítást. 'Nincs okunk arra, hogy ne higgyünk Medgyessynek, aki mérsékelt és aki kiváló szakmai karriert futott be. És – hacsak nem lesznek további feltárások – **hajlamosak vagyunk egyetérteni azzal, hogy Magyarországnak általában ennél jelentősebb dolgokkal kell törődnie**' – írja a New York-i pénzügyi körök vezető napilapja. Igaz, a cikkben megállapítják, hogy nyilván nem ez lesz az utolsó eset a múlt feltárásával kapcsolatban – és nemcsak Magyarországon, hanem a volt keleti blokk országában is”.

A Magyar Nemzetnek nyilatkozó meg nem nevezett szakértők szerint (In: Angolul nem beszélő kémelhárító?, **Magyar Nemzet**, 2002. június 25.) „több ponton is ellentmondásos Medgyessy Péternek az állítólagos kémelhárítói múltjáról ismertetett álláspontja. Az egyik ellentmondás a Pénzügyminisztérium IMF-csatlakozásban játszott tényleges szerepében rejlik. Az IMF-tagság előkészítésében a Magyar Nemzeti Bank – és másodsorban a Tervhivatal – volt a meghatározó, a PM – ahol Medgyessy állítása szerint az ország érdekeit védte – a csatlakozáshoz készített adatbázis létrehozásában viszonylag jelentéktelen szerepet vállalt. (Később, a Németh-kormány idején kiderült az említett adatbázisról, hogy manipulatív, a benne foglalt számok nem egészen fedték a tényeket.) Nem elhanyagolható szempont az sem, hogy **a tárgyalások végig angol nyelven folytak: nehéz elképzelni egy olyan kémelhárítót, aki a PM-ből – mindössze francia és román nyelvtudására hagyatkozva – képes kezében tartani a szálakat.** Érthetetlen az a hivatkozás is, hogy a jelenlegi miniszterelnöknek az orosz titkosszolgálat ellen kellett volna dolgoznia: **a szovjeteknek is érdeke volt Magyarország helyzetének előrelendítése, hiszen a szocialista blokk több állama – például Lengyelország vagy Románia – kezelhetetlen gazdasági problémákkal küszködött ebben az időszakban. Másrészt a szovjetek a csatlakozás után sem mutattak különösebb felháborodást, ami legalábbis hallgatóságos együttműködést feltételez”.**

Csontos János szerint (Kis Jánosnak mennie kellett, **Magyar Nemzet**, 2002. június 25.) „a szavak inflációja minden korábbi képzeletet felülmúl: a félremagyarázhatatlan tény – hogy a harmadik Magyar Köztársaság ötödik miniszterelnöke a KGB által irányított kádári kémelhárítás titkos ügynöke volt – egymással versengve igyekeznek magyarázni mindazok a politikusok és

közírók, akiknek egzisztenciája nem kis részben (vagy teljes egészében) a Medgyessy Péter vezette koalíciós kormányzástól függ. Az undor nehezen leküzdhető a témérdek 'egyrészt- másrészt' hallatán és olvastán. **A III/III-as törvény hirtelen beterjesztése** (amely tizenkét éve esedékes, de csak akkor ér valamit, ha a lista teljes, s a jelentésírók mellett a jelentésolvasókat is életfogytiglan kizárja a közéletből, illetve a köz- és kereskedelmi médiából) bármilyen jelentős momentum is az elhúzódo rendszerváltozás szempontjából, mégis csak **primitív figyelemelterelő politikai manőver**. A lényegen semmit nem változtat: Magyarországot olyan (sok egyéb szempontból is alkalmatlan) ember kormányozza, **aki hazudott választóinak, ezért minden egyéb körülménytől függetlenül is méltatlanná vált a bizalomra**".

Bencsik Gábor szerint (A D-209-es hozzáfért a teljes adatbázishoz, **Magyar Nemzet**, 2002. június 25.) „nem tudható, Medgyessyt melyik alappal, vagy azok milyen kombinációja alapján szervezték be. Ami azt jelenti, hogy már eszerint is két lábon járó politikai bomba. (...) Igaz-e az, hogy a III/II-es elhárító tiszt nem foglalkozott a belső 'reakcióval'? Természetesen nem igaz. **Felderítése valóban nem erre irányult, de egy a rendszerrel szemben álló személy az ő célterületén is potenciális veszélyforrás volt (esetleg meggyőződésből árul el titkokat a rendszerrel szemben működőknek – ilyenre akadt példa), tehát ezt is fel kellett derítenie.** Igaz-e az, hogy egy III/II-es SZT-tiszt a KGB ellen dolgozhatott? Nem igaz. **Kizárja ezt, hogy a III-as főcsoportfőnökség minden csoportján, külön-külön KGB-s összekötő (tanácsadó) dolgozott, de kizárja a személyi állomány összetétele, az évtizedek alatt megcsontosodott struktúra is, amely szovjet mintára épült fel.** Hülyének nézi az embereket az, aki megpróbálja velük elhitetni, hogy a 'cég' egyetlen részlege képes lett volna 180 fokos fordulatot végrehajtani, és egyszerre az addigi szövetséges ellen dolgozni. **Ráadásul a KGB nem csupán nyíltan, hanem fedetten (titkosan) is jelen volt a magyar elhárításban,** tehát nyugodtan dajkamesének tekinthető az a feltételezés, hogy egy olyan nagy horderejű ügyről, mint Magyarország csatlakozása a Nemzetközi Valutaalaphoz, ne lettek volna részletes információi”.

Bencsik szerint „az SZT-tiszt úgynevezett hálózatokat működtetett, emberekből szőtt információs pókhálót. Ebben a hálóban a főszerep a beszervezett hálózati személyeké, magyarán ügynököké, akiknek további társadalmi kapcsolataik (be nem szervezett tudatos együttműködők) és személyi kapcsolataik (mit sem sejtő barátok, akaratlan együttműködők) vannak. (...) Az SZT-tisztnak az volt a dolga, hogy megroppantsa a gyengék gerincét, és spiclit csináljon belőlük. (...) **a miniszterelnök nem ügynök, rosszabb: olyan ember, akinek ügynököket kellett előállítania**”.

Csekő Árpád szerint (Távolodóban Európától, **Magyar Nemzet**, 2002. június 25.) „Medgyessy titkosszolgálati múltjával az a probléma, hogy ez az ügy össze fog mosódni a többi volt szocialista ország ex-titkosszolgálati vezetőinek sorsával. A szovjet utódállamokban ma a KGB erősebb, mint valaha: a szolgálat tagjai régen csak egy ország kormányát látták el információkkal, ma szinte az összes ország vezetését adják. Putyintól az azeri Alijevig, a grúz Sevardnadzétól a türkmén Nyijazovig terjed a volt KGB-sek listája. Ezzel azonban jelzést is adnak a demokrácia és a rendszerváltás színvonaláról az érintett államokban. A közép-európai térségben eddig leginkább Románia vezetőinek esetében merült fel titkosszolgálati múltjuk, illetve az a tény, hogy az egykori Securitate igen erősen jelen van a gazdasági életben, és ma is sakkban tudja tartani a politikai élet egyes vezetőit valódi és hamis dokumentumok közzétételével. Emellett a Románia életét átszövő nyugati politikusok által a NATO-tagság legkomolyabb akadályának minősített korrupció is szorosan kapcsolódik a Securitate tevékenységéhez. Szintén erősen van jelen a volt (vagy mai?) titkosszolgálat Jugoszlávia életében is, ezen ország nemzetközi megítélését sem kell bemutatni. Eddig a KGB-kör tehát a szovjet utódállamokra és a balkáni kvázidemokráciákra terjedt ki, most pedig elérte Magyarországot is. Putyin elnök és egykori KGB-s kollégái nyilván jól derültek azon, hogy Medgyessy Péter tőlük védte a magyar érdekeket az IMF-csatlakozás kapcsán. Tőlük, akikkel még egy olimpiai részvételtől is egyeztetni kellett? (...) A nyugati politikusok és véleményformálók nagy valószínűséggel csendesen ugyan, de minket is besorolnak az ex-KGB-maffia országai közé. Egy lapon emlegetnek majd minket Azerbajdzsánnal, Türkmenisztánnal, Romániával és Jugoszláviával ebben az aspektusban. Valaha azt mondták Kádár Jánosnak: Egy országot toltál át Ázsiába. Most kiderült: Kádár tanítványai akarva-akaratlanul ugyanebbe az irányba viszik Magyarországot”.

Stier Gábor szerint (Európai tükröben, **Magyar Nemzet**, 2002. június 25.) „kedvezőtlenül fogadták az Európai Unión belül, hogy Magyarország 'egy terhelt múltú' miniszterelnökkel kívánja folytatni útját az uniós tagság felé, 'fejcsóválást váltott ki a jövő EU-partnerek körében' a budapesti kormánypártok döntése, amellyel bizalmat szavaztak Medgyessy Péternek. Így tart nevéhez hűen tükröt a Magyarországon immár egy hete tartó tragikomédia elé a jobboldali elfogultsággal aligha vádolható Der Spiegel. A befolyásos német hírmagazin rövid cikkében ismerteti a magyar kormányfő beismerését, miszerint 1977–82 között a kommunista elhárítás tisztjeként tevékenykedett, ám ennek dacára tovább akar kormányozni. Ehhez kemény, pattogós, az országra nézve lesújtó ítéletként fűzi hozzá, hogy **mindezt 'a sevillai EU-csúcsértekezleten a demokratikus érettség hiányának bizonyítékaként értékelték'**. Bizony, még akkor is, ha Schröder és Blair úriemberek, és (általában) nem avatkoznak mások belügyeibe. A Nyugat fejcsóválását közvetítette helyettük a Der Spiegel, amely a kampányban objektívnek és tárgyilagosságnak finoman szólva sem nevezhető beszámolójával még ugyancsak látványosan szorított Medgyessynek, és 'vidéki bohócnak' nevezte Orbánt. Azonban rokonszenved ide vagy oda, a fejlett demokráciákban vannak olyan írott-íratlan szabályok, amelyeket nem illik áthágni. A magyar miniszterelnök épp ezt tette, a Der Spiegel pedig – mint e kis írás jelzi – levette róla a kezét. Figyelemre méltó, hogy e kis cikk néhány megállapításán is átsüt, nem voltak illúziók a posztoszocialista térség átalakulásával kapcsolatosan, azt azonban nem gondolták, hogy ilyen hamar és brutálisan lelepleződik majd a régi-új vezetés arca. Ha pedig a Der Spiegel, a Newsweek vagy mondjuk a The Economist valakit ejt, arra érdemes odafigyelni, ezek a médiumok ugyanis politikacsínáló tényezők. Ott vannak az európai vezetők asztalán, nem úgy, mint a Népszava, a Magyar Hírlap vagy a Népszabadság”.

Stier szerint „a külföldi lapokat olvasva is nyilvánvaló, hogy a kormányfő múltja korántsem csak az ellenzéknek téma, amint azzal itthon a sajtó többsége a választókat kábítja. A Nyugaton – a Stasi-múlt miatt különösen Németországban – igenis érzékenyek a diktatúrák terhes örökségére, s fejcsóválva nézik azt is, ha e bűn (nem pedig hiba) után még gögösen a rendszerváltozás befejezéséről szónokolnak az érintettek. **Szankcióktól, jogi következményektől persze – mint az Oleksy-ügy is mutatta – nem kell félnie az országnak. Elég büntetés nekünk az erkölcsi ítélet.** A múlt feldolgozása nem az EU, hanem a demokratikus Magyarország feladata. 'Az európaiak' ennek dacára úgy vélik – szögezi le a Der Spiegel is –, hogy a magyar miniszterelnök ezek után aligha maradhat a helyén”.